

Ή νέα γυνὴ ήρχισε νὰ συνομιλῇ μετά τοῦ γέροντος κυρίου. «Αγαπῶ ίδίως τὸ φθινόπωρον, ἔλεγεν, εἶναι ή κατὰ προτίμησιν ἐποχή μου. Τὸ δάσος εἶναι τόσον θελκτικὸν κατὰ ταύτην τὴν ἐποχὴν τοῦ χρόνου! Νομίζετε ὅτι ἐκεῖνος ὁ Βεβόθεν ἐγνώριζε τὸ δάσος τῆς Βουλόνης, εἰπεν ἐκείνη μετά μειδιάματος, δὲν θὰ τὸ ἐπροτίμα ἀπὸ τὰς μεγάλας δρεσὶς καὶ τὰ δάση τῆς Γερμανίας; Ή; πρὸς τὸν Δονιζέττην, αὐτὸς εἶχε γεννηθῆ εἰς τοὺς Παρισίους καὶ ή χαρίεσσα καὶ τρυφηλὴ αὕτη εὐανθής φύσις δὲν ἡναντιώθη εἰς τὴν φαντασίαν του. Η Λουκία περιέχει πράγματα θελκτικάτατα εἶναι μουσικὴ πλήρης τέρψεως καὶ θελκτικῆς μελαγχολίας, ἀλλ’ ήμεγάλη ἔμπνευσις δὲν εἶναι ἐκεῖ.»

Ο Ιάκωβος ἔκρινεν οὕτω καὶ αὐτὸς (τοῦτο ἐννοεῖται) καὶ ή συμφώνια αὕτη τῶν γνωμῶν τὸν ἔξπληκτον. Διετί ή γυνὴ αὕτη προφέρουσα τὰς τελευταίας λέξεις εἶχεν υψώσει τὸν τόνον τῆς φωνῆς της; μάπως ἐπούλημει νὰ τὴν ἀκούσῃ αὐτός; Ο Ιάκωβος ἀν καὶ δὲν ἦτο ποσῶς αὐτάρεσκος, τὴν ἡμέραν ὅμως ἐκείνην εἶχε συλλάβει ἀποφασιστικῶς εὐνοϊκάς ὑπὲρ αὐτοῦ ὑποθέσεις ἀλλ’ ἐκεῖνο ὅπερ τὸν ἔθελκε περισσότερον ἦτο ὁ ἥχος τῆς φωνῆς της. Τὸ οὖς τοῦ μουσικοῦ εἶναι δύσκολον, νομίζει ὅτι ἀκούει τὴν γλυκυτέραν μουσικήν. Τὸ ἑσπέρας ἀπεκοιμήθη νανουριζόμενος ἐκ τῆς ἀναμνήσεως ταύτης τῆς φωνῆς. Εν τούτοις ή νέα γυνὴ καὶ ὁ σύντροφός της ἀνέβανον πάλιν ἐπὶ τῆς ἀμάξης, ὅτε διηλθε πλησίον των νέος τις ἔφιππος ὅστις τοὺς ἔχαιρτος. Η κυρία τῷ ἀνταπέδωκε τὸν χαιρετισμὸν διὰ φιλοφρογεστάτης ὑποκλίσεως. Ο Ιάκωβος παρετήρησε τὸν ἵπποτην, συγκεχυμένη δέ τις ἀνάμνησις ἡγέρθη ἐν αὐτῷ, καὶ ἐζήτει νὰ διασαφίσῃ τὸ πρόσωπον ἐκείνο τὸ δόπιον δὲν τῷ ἐφαίνετο ἄγγωστον. «Ο ἵπποτης ὅμως ἡρχῆσε νὰ θεωρῇ τὸν Ιάκωβον, ἐδίσταζε, ἔκκαμψε βήματα τινα πρὸς αὐτὸν, ἔπειτα ὡς ἀνθρώπος τοῦ δόπιου ή μνήμη ἔρχεται παρευθύς: «Ἐ! σὺ εἶσαι, Κύριε Ιάκωβε!» ἀνέκραξε, σταματῶν τὸν ἵππον του· τὴν στιγμὴν ἐκείνην δ Ιάκωβος τὸν ἀνεγνώρισεν ἐπίτης ἐπλούσιας καὶ ἔλαβε τὴν κεῖρα ἦν τῷ ἔτεινε ἦτο ὁ Κ. δὲ Πρέσλ δὲν τὸν κατέκρινε διὰ τὴν ἀπόφασίν του αὐτήν. «Χαίρω διὰ τὴν συνάντησιν τῷ εἶπεν μετ’ ἐγκαρδίου ἀγάπης· νὰ ἔρχησαι νὰ

μὲ βλέπης ὡς συμπατριώτης, καὶ θὰ χαρῶ πολὺ περισσότερον, ἐὰν δυνηθῶ νὰ σοὶ γίνω ὡφέλιμος κατά τι.» Τὴν στιγμὴν καθ’ ἓν δ. Κ. δὲ Πρέσλ ήτοι μάζετον ἀναγνωρίστη ὁ Ιάκωβος ἔλαβεν ὅλην τοῦ τὴν γενναιότητα κατέλοις ἐρυθριῶν τὸν ἥρωτης ποίας ἦτο ή κυρία, τὴν ὄποιαν πορρὸς ὀλίγου ἔχαιρέτησε, προφατούμενος διὰ τὴν ἀδιακρισίαν του, τὴν μουσικὴν συνομιλίαν τὴν ὄποιαν ἤκουεν.

— Εἶναι ή νέα κόμησσα δ’ Ἐβραῖαν, ἀπεκοινωνεῖτος χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ ποσῶς τὴν ταραχὴν τοῦ Ιάκωβου· ἔπειτα κτυπῶν ἔξαιροντας ἐπὶ τοῦ ἐφιππείου του, Ἔ! Ἀλλά, εἶπεν, περὶ αὐτῆς σκέπτομαι· ποία εὐτυχὴς ἰδέα σ’ ἔκκαμψε νὰ μὴ ἐρωτήσῃς τοῦτο! ἵστασθε ἵστασθε ή κυρία αὐτὴν ζητεῖ διὰ τὸν ἀνεψιόν της διδάσκαλόν τινα τοῦ βιολίου, εἰσαὶ εὑρηματίδιαν; Θέλεις νὰ τὴν ὅμιλήσω περὶ σοῦ;»

Ο Ιάκωβος ἔμεινεν ἐκετατικὸς ἐκ τῆς αἰσχύνης τούς ταύτης τύχης.

«Ἀλλά . . . εἶπε, δὲν εἴμαι . . .»

«Ἐμπρός, ἐμπρός, εἴσαι σύμφωνος, ἴδου καὶ ή διεύθυνσις τῆς κατοικίας μου. Ἐλθε αὔριον νὰ προγευματίσῃς μαζί μου, καὶ θὰ συνομιλήσωμεν.»

Καὶ ἀνεχώρησε καλπάζων, δὲν Ιάκωβος ἔμεινε παρακαλισμένος. Ή τύχη του εἶχεν ἀλλάξει. (Τὸ τέλος εἰς τὸ προσεχές φυλλάδιον).

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΟΥΓΟΥ ΦΟΣΚΟΛΟΥ.

Ἐν τῇ Ciuità italiana ἐδημοσιεύθησαν ἐσχάτως τρεῖς ἐπιστόλαι ἀνέκδοτοι τοῦ Οὐγού Φοσκόλου, ἐνδὲ τῶν ἡμετέρων ποιητῶν, οὓς αἱ ἀρμονίαι ἔθαυκάλισαν ἐπὶ πολὺν χρόνον τὰ δάσα ἐπέρρου λχοῦ, τοῦ Ιταλικοῦ, ἐν τῷ ίδιῳ ματὶ τοῦ ὅποιου ἔγραψεν δ Ζακύνθιος ποιητής. Ἐκ τῶν δημοσιευθεισῶν ἐπιστολῶν ή μὲν πρώτη καὶ τρίτη ἐπέμφθησαν πρὸς τὴν ἰδίαν ἐκείνην Ιταλίδα, τὴν κόρην τῆς Ισαβέλλης Ρονσιώνης Θηρεσίαν, ἡτις εἶναι καὶ η ἡρωΐς τῆς περιφέρου μυθιστορίας του, τῆς ἐπιγραφομένης Τελευταῖας ἐπιστολαῖς τοῦ Ιάκωβου Ὁρτης. Ο Φόσκολος ἡσθάνθη φλογερὸν πρὸς τὴν νεάνιδα ἐκείνην ἔρωτα καὶ οὗτος τηρεῖται ἀκμαῖος ἐν ταῖς δύο πρώταις ἐπιστολαῖς· ή δευτέρᾳ τῶν δύο ποίων ἐπέμφθη πρὸς τινα φίλην κατά τὴν ἡμέραν τῆς ἀπὸ τῆς Φλωρεντίας ἀναχωρήσεως του. Αἱ φρότεραι αἱ ἐπιστολαὶ αὐταὶ φάνονται διὰ τῶν σπασμάτων ἀπὸ τῆς φλογερᾶς ἐκείνης συλλογῆς τῶν ἐπιστολῶν ἐξ ὧν ἀποτελεῖται τὸ μυθιστόρημά

που. Η τρίτη έγραφη πλένει μετά ταῦτα χρόνον δύο πλέον δέρως είχε κατευνασθή, καὶ τὴν θέσιν τοῦ δρυμητικοῦ πάθους αἰσθημα φιλίας εἰλικρινοῦς καὶ ήσυχου είχε καταλάβει. Νομίζουμεν δὲ οἱ ἀναγνῶσται τῆς Χρυσαλλίδος εὐχαριστώς θέλουσιν ἀναγνώσει τὰς περὶ δύο διόγος ἐπιστολάς, μεταπεφραξμένας ἐν τῇ ήμετέρᾳ γλώσσῃ. Αὗται εἶναι οἱ φιλογεροὶ στεναγμοὶ ἐνδεικτοῦσιν τὸν ἔρωτα ποιητοῦ.

I. Κατὰ αἴνιγματα

Τὸ καθηκόν μου καὶ ἡ τιμὴ μου, πρὸ πάντων ἡ είμαρμένη μου μὲ ἐπιτάσσουσιν ν' ἀναγκωρήσω. Τοις ἐπιστρέψω. Αὖτις δύστυχήματα καὶ δὲ θάνατος δὲν μὲ ἀπομακρύνωσι διὰ παντὸς ἀπὸ τῆς ἱερᾶς ταύτης γῆς, θὰ ἔλθω ν' ἀναπνεύσω τὸν δέρα τὸν δόποιον καὶ σὺ ἀναπνέεις, καὶ ν' ἀφήσω τὰ δύστα μου εἰς τὴν γῆν ὅπου σὺ ἐγενήθης.

Μοὶ εἶχε γενῖ πρότασις οὕτε νὰ σοὶ γράψω οὔτε νὰ σὲ ἵδω ἐρεζῆς. Ἀλλά . . . ὅχι, δὲν θὰ σὲ ἵδω. Τιόφερε μόνον τὰς τελευταίας μου ταύτας γραμμάτις τὰς δόποιας διαβρέχω μὲ τὰ θερμά δάκρυά μου. Προσπάθησε νὰ μοὶ πέμψῃς δύταν καὶ σου δυνηθῆς τὴν εἰκόνα σου. Ἐγὼ αἰσθημά τι φιλίας καὶ συμπαθείας σοὶ λαλῶσιν μέπερ τούτου τοῦ δυστυχοῦς . . . μὴ μοὶ ἀρνηθῆς ἡδονὴν ἀντιζυγίζουσαν ἀπάσσεις τὰς θλίψεις μου. Ο εὐτυχὸς ἐκείνος νέος δύτης σὲ ἀγαπᾷ (1) θέλει σοὶ τὸ παρηγορήσει δὲιδος. Αὐτὸς ἀνταγαπᾶται καὶ μὲ δόλου τοῦτο θρηνεῖ. Ἐκ τούτου δύναται νὰ ἐνηνόησῃ κατὰ πόσον εἴμαι δυστυχέστερος ἐκείνου, τοῦ δυναμένου νὰ σὲ ἀκούῃ καὶ νὰ σὲ βλέπῃ καὶ νὰ συμμερίζηται μετὰ σοῦ τὰς θλίψεις του, ἐνῷ ἐγὼ κατὰ τὰς φραντασιώδεις στιγμὰς τῆς λύπης μου καὶ τοῦ πάθους μου, ἐνοχλούμενος παρ' ὅλου τοῦ κόσμου, δυσπιστῶν πρὸς πάντας, μελαγχολικὸς καὶ πλάνης, ἔχων τὸν ἔνα πόδα μου εἰς τὸν τάφον θὰ παρηγορῶμαι δεῖποτε νυχθημέδον ἀσπαζόμενος τὴν ιεράν σου εἰκόναν καὶ τότε σὺ μακρόθεν θὰ μοὶ δίδῃς ὑπομονὴν δύπως ὑποφέρω εἰσέτι τὸν βίον μου. Ἀποθνήσκων δὲ, πρὸς σὲ θέλω στρέψει τὸ ἔσχυτον βλέμψας μου, καὶ πρὸς σὲ θέλω παραδώσει τὸν τελευταῖόν μου στεναγμόν, ἐντὸς τοῦ τάφου μου θέλω φέρει καὶ σὲ μετέμοι . . . προσκεκολλημένην εἰς τὰ στήθη μου.

Οἶμοι! ἐνόμιζον δὲι εἴμαι ἴσχυρότερος ἀφ' ὅτι εἴμαι — Δι! ἔλεος, μὴ μοὶ ἀρνηθῆς τὴν παρηγορίαν ταύτην.

(1) Ο Μαρκέσιος Βραθρούμαχος, ὃν ὑπονομέθη η Ρούσων.

Παράδοσον αὐτὴν τῷ Νικολλίνῃ. Ή φίλικ εὐρίσκει πάν μέσον. Άν ἐγώ ἀποθάνω, ἐκείνος θὰ τὴν διαφυλάξῃ ὡς ἀγαπητὴν καὶ πολύτιμην ἀνάμνησιν τοῦ καλλους σου καὶ τῶν ἀρετῶν σου. Ἐκείνος θὰ θρηνῇ δεῖποτε τὸν τελευταῖον, ἀλλὰ καὶ ἀτυχῆ καὶ αἰώνιον ἔρωτα τοῦ δυστυχοῦς τοῦ φίλου.

Τρίατινε, διγίανε. Δὲν δύναμαι περισσότερον.

Ἄσπασαι τὸν Σεκίνην (2). Σοὶ γράφω ταῦτα κλαίον δι μικρὸν παιδίον.

Τρίατινε. Ἐνθυμοῦ ἐνίστε τὸν γράφοντα.

Σὲ ἀγαπῶ, καὶ θὰ σὲ ἀγαπῶ διὰ παντὸς, καὶ διὰ παντὸς θὰ μένω δυστυχής.

Τρίατινε. Ο φίλος σου.

II. Κατὰ αἴνιγματα

Ἀναγκωρῶ, φιλτάτη, μὲ τεθλιψμένην καρδίαν καὶ μὲ τὸ προκισθηματικό διτεῖ δὲν θὰ σὲ ἵδω ποτὲ πλέον. Ἐλπίζω δὲι η θεία ἐκείνη κόρη δὲν θὰ χολωθῇ ἐναντίον μου, καὶ δὲι η συμπάθειά της θέλει συνοδεύσει τὸν δυστυχῆ τοῦτον εἰς τὰ σκληρὰ ἀνταγαπᾶτα ἄτινα τοις τὸν περιμένουσι. Καὶ τι ἄρα θὰ δυνηθῇ νὰ πραῦνη τὰ κακά μου εἰς χώρας ὅπου οὔτε νὰ τὴν βλέπω, οὔτε νὰ τὴν ἀκούω θὰ δύναμαι; Ή μόνη μου ἐνασχόλησις θὰ ἦνται τὸ νὰ τὴν θρηνῶ αἰώνιως . . . διότι ἀπώλεσα αὐτὴν ἀνευ ἐλπίδος.

Άλλὰ καὶ ἀν τυχὸν ἐπέστρεφον εἰς Φλωρεντίαν, θὰ τολμήσω ἄρα γε νὰ τὴν ἵδω; Ὁχι, ὥχι! εἴθε ν' ἀποθάνω ἐκ τῆς λύπης μου πρὸ τοῦ νὰ γίνω ἀφορμὴ νὰ χύσῃ ἐν καὶ μόνον δάκρυον. Ήτο μάλιστα ἀφροσύνη ἐκ μέρους μου νὰ σοὶ φανερώσω τὸ πάθος μου καὶ νὰ τὴν εἴπω . . . ὡς κακὴ φίλη! σὲ ἐξορκίω μὲ δακρυσμένους δρθαλμούς νὰ τηρήσωτε ἀσφαλῶς τὸ μυστήριον. Σπλαγχνίσθητι τὴν νεότητά μου, τὰ δυστυχήματά μου καὶ αὐτὴν τὴν πτωχήν μου καρδίαν. Σιώπησον, ἀν τὸ νομίζης δρθέτερον, σιώπησον τὰ πάντα μὴ φανερώσῃς οὐδὲ εἰς ἐκείνην μίαν κακὴν λέξιν. — Εἴμαι ἀλληλούς παιδίον· μὴ δὲν ἐτόλμησῃ χθὲς τὸ ἔσπερος; . . . καὶ ἐκείνη; . . . Οὐραὶ! συλλογίζομενος τοῦτο, αἰσθάνομαι δλόκληρόν τὴν ζημίαν θὰ δύνοσται ἐγκαταλείπων αὐτήν.

Η γυνὴ ἐκείνη εἶναι σύζυγος . . . — Άλλὰ καὶ ἀν δὲν ἔτοι, οὐδέποτε θὰ ἐτόλμησῃ προσφέρω τὴν χειρά μου εἰς γυναικαν πλουσιατέρων ἐμοῦ. Ή

(1) Μικρὸν τῆς Θηρεσίας ἀδελφόν τοι μετέπειτα θα μετέστρεψε στον οἰκοδέσποτον.

άλεροφοροσύνη θὰ ὑπερτεροῦσε κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην τὸν ἔρωτα. — Πλὴν οὐχὶ δι' ἄλλο εἰς ἡ σπῶς ριφθό ταχύτερον εἰς τὸν τάφον.

Ὕγιαινε, ὑγίαινε συγχώρει μοι γράφε μοι πίστεις ἐντελῶς τῷ Νικολίνῃ. Εγγειόσατε αὐτῷ τὰς ἀπαντήσεις ὅσον τάχος. Ἀσπασαι χιλιάκις ἐκ μέρους μου τὴν θείαν ἐκείνην κόρην. Πικρακάλεσσα κατὴν νὰ περιπτυχθῇ τὸν ἀγαπητόν μοι. Σελίνην. νὰ φιλήσῃ αὐτὸν χιλιάκις καὶ νὰ τῷ ἀπομάζῃ τὰ δάκρυα τὰ δόπια μόνος ἵσως χύνει εἰς τὴν μνήμην μου. Τὴν Κυριακὴν σὲ περιμένω παρὰ τὰς ὅχθας τοῦ Ἄρνου. Άν εὑρίσκουμε εἰς Φλωρεντίαν θὰ παρευρέω ἐκεῖ.

Σὺ αὐτὴ μοι ἔλεγες δὲ μὲ ἐθῆκες καὶ δὲ . . . ὑγίαινε, ὑγίαινε. Συγχώρει μοι μὴ μὲ λησμονῆς. Εἴμαι δυστυχής. Ήσως δὲν θὰ τὴν ἴδω πλέον.

Πόσα πράγματα εἶχα νὰ σὲ εἴπω! Εἴμαι . . . ἄφες με, μετ' δλίγον ἀναγκωρῶ. Αὔριον τίς οἶδε ποῦ. . . . ο φίλος σου:

Γ. Γ. Ήθελον νὰ γράψω καὶ ἔτερόν τι. — Οὕριο! ἂν σὺ ηδύνασσο νὰ εἰσέλθης ἐδῶ, ἐντὸς τῆς ἐκ λύπης πεπλανημένης καρδίας μου, δὲν θ' ἀπήγγελλον τὸ ὄνομά μου τὰ χείλη σου χωρὶς νὰ μὲ θρηνῆς.

Σιωπή.

Δὲν ὑπάρχει θεραπεία. Όφελώ νὰ τὴν ἀφήσω. Ἀλλ' ἀς ήμην τούλαχιστον βέσσιος . . . ὁ πόσον ἡ μακαριότης τοῦ γ' ἀνταγωπῆται τις διαγλυκαίνει οἰανδήποτε θλίψιν!

III

Δὲν φοβοῦμαι, ἀγαπητὴ φίλη, δὲν δῆθεν μὲ ἐλησμονήσατε, διότι πιστεύω δὲ μὲ πάντες οἱ λοιποὶ μὲ ἐλησμόνουν, σεῖς θὰ ἐνθυμηθεῖτε δείποτε τὸν φίλον σας. Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ, δὲν ἀπαντῶ ἀγγλον τινὰ, ἐπανεργόμενον ἐκ Φλωρεντίας, δὲν παύω τοῦ νὰ τὸν ἔρωτῷ περὶ ὑμῶν, καὶ τινες, ἐν οἷς αἱ δύο δεσποινίδες Βέρυ, μοὶ ἔδωκαν τοσαύτας πληροφορίας ὥστε παρηγοροῦμαι διὰ τὴν σημερινὴν εὐτυχίαν σας, καὶ ἐγκαυχῶμαι προφτεύσας δὲ μὲ τὴν εὐτυχίαν τὰ τηρήσοντες ἔξισου ψυχὴν εὐγενῆ, ὡς καὶ ἐν ταῖς τοῦ βίου δυξιοιρίαις. Ἡδη ἀγαπῶ νὰ διεκόψω τὴν μακρὰν σιωπὴν, διὸν θέλει ἀκολουθήσει ἵσως μακροτέρα, διότι δύναμαι νὰ σᾶς φέρω εἰς γνωριμίαν μετὰ δύο προσφιλῶν μοι προσώπων, ἀτινα θέλουσι σᾶς πληροφορήσει τὰ τοῦ βίου μου. — Όνομάζονται κύριος καὶ κυρία Ἄννα Βιλβραχάμ. 'Ο κύριος Βιλβραχάμ εἶναι μέλος τοῦ Κοινοβουλίου, ή δὲ κυρία εἶναι θυγάτηρ τοῦ λόρδου Φορτεσκύ, καὶ ἀνεψιὰ τοῦ περιπόστου Πίτ καὶ τοῦ λόρδου Γρεγκίλ.

Τὰς εἰδήσεις ταύτας δὲν σᾶς μεταδίδω πρὸς σύστασιν αὐτῶν, ἀλλὰ πρὸς πληροφορίαν σας: καὶ θέτε ἡ ἀνατροφή των καὶ ἡ φυσικὴ των ἐφασμάτων συσταίνουσιν ἀναμφιβόλως αὐτάς: ἀλλοις τε, δὲν σκοπεύουσιν νὰ διαμείνωσιν ἐν Φλωρεντίᾳ, ἀλλὰ διευθύνονται κατ' εὐθεῖαν εἰς Νεάπολιν, ὅπου ἡ Κυρία Ἄννα ἐλπίζει ν' ἀναλάβῃ ἐκ τοῦ καταστοτοῦ τὴν ὑγείαν της, διὸ ἀπώλεσεν ἐν Ἀγγλίᾳ.

Άν διεῖς ἐν τῷ βραχυτάτῳ δικτυόν ματινῆς αὐτόθι διαμονής των φερθῆτε πρὸς αὐτὰς περιποιητικὴ καὶ φιλόφρων συσχετίζουσαν αὐτὰς μετὰ τῆς κομήσης Ἀλβάνη, οὐδὲν ἄλλο πράττετε, ἀγαπητή μοι φίλη, ἡ νὰ ἀνταποδώσητε ἐν μέρει τὰς φιλοφροσύνας, ἀς αὐτή τε καὶ πολλοὶ τῶν συμπολιτῶν της ἀπονέμουσι τοῖς Ἰταλοῖς — μάρτυς ὁ μαρκήσιος Καππάνως. Ὅγιανε. Ἀσπασαι καὶ περιπτύχθητε ἐκ μέρους μου τὸν υἱόν σας, — δοστις ἥδη θὰ ἔναι δώρατος ἀνήρ, ἐνῷ ἐγὼ ἀργίζω νὰ γίνωμαι ἀσχημός γέρων.

Χαῖρε ἐκ ψυχῆς.

Ἐν Λονδίνῳ, τῇ 10 Σεπτεμβρίου 1819.

‘Ο Φίλος σας

Οὐγος Φόσκολος.

Ο ΦΛΥΑΡΟΣ.

Τπάρχει εἰς τοὺς ἀγροὺς μικρόν τι φυτὸν τὸ δόπιον ἄμα ἔλθη εἰς ἐπαφὴν μὲ τὸ ἐνδυμά σου, κολλᾷ ἐπ' αὐτοῦ καὶ δὲν ἀποχωρίζεται πλέον· τοιοῦτος εἶναι καὶ ὁ φλύαρος. Ἀπόφευγέ τον δύνασαι, διότι ἀν πέσης ὑπὸ τοὺς ὄνυχάς του, ἐλπίς σωτηρίας δὲν ὑπάρχει! Ὁ φλύαρος εἶναι φίλος ὅλου τοῦ κόσμου, διακρίσεις δὲν κάμνει. Τὸν συναντᾶς πρώτην φοράν; τόσω χειρότερον, θὰ ἀκούσῃς καὶ ἐν προσίμιον περιπλέον, παρ' ὅτι οἱ φίλοι του. Τὸν βλέπεις καθ' ἐκάστην; ἀδιάφορον, αὐτὸς εἶναι πηγὴ ἀνεξάντλητος, καὶ ἀν παρ' ἐλπίδα δὲν εὑρῃ πρόσχειρόν τι νέον, διηγεῖται τὰ παλαιά. Εἰς δλα εἶναι ἐνήμερος καὶ τίποτε δὲν διαφεύγει τῆς περιεργείας του.

Προσθής ἡ τοιμαζόμην νὰ ἐξέλθω, ἀλλ' ἴδού ἀνοίγει ἡ θύρα καὶ μοὶ παρουσιάζεται ὁ κύριος Θωμᾶς μειδιῶν, τρίβων τὰς χεῖρας καὶ ἀκονίζων τὴν γλῶσσαν — Μὲ συγχωρεῖτε δὲ μὲ τὸν θύλον τόσας ἡμέρας νὰ σᾶς ἐπισκεφθῶ, μοὶ λέγει, ἀλλ' εἰχον πολλὰς ἀσχολίας, διότι ἡναγκάσθην νὰ περιποιηθῶ διὸ ξένους ἐλθόντας πρὸ πέντε ημερῶν, ταῦς ὁ-